

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СЪОБЩЕНИЕ.

ГОД. 6.

ЦАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1870.

БРОЙ 8.

РОДОЛЮБИЕ.

Въ сърдце-то на чловѣка природа-та е оставила мѣсто за любовь и съчувствие които той дълженствува къмъ народа отъ когото произходи. Родолубіе е *иманіе-то* на таквъзъ чувство и *постѣпаніе-то* споредъ негово-то внушеніе. На родолубіе-то мѣсто-то е въ сърдце-то, а не въ уста-та; и родолубецъ е онзи който показва това въ дѣянія-та си, а не въ изговарянія-та си. Питаніе-то не е какъвъ мя показватъ уста-та, но дѣла-та. Чловѣчески-тъ уста и изговарянія сж нѣща, на които чловѣкъ трѣбва да гледа съ най голѣмо прѣдпазваніе и съ най малко довѣріе додѣ не добие по силно свидѣтелство за казанитѣ истинѣ. Нѣмаций-тъ родолубиво сърдце е прѣстапникъ на единъ отъ най естественны-тъ закони, върхъ чловѣчество-то. Само-то съединеніе на чловѣчество-то въ общества, тѣсны-тъ имъ сношенія и сродства показватъ наредж-тъ на единъ такъвъ законъ. Но както въ всякъ другъ длжностъ така и въ тѣзъ, чловѣкъ често ѣ забравя и ся отстранява отъ неѣ.

Отъ нѣколко врѣме и изъ нашъ Българіѣкъ начинаѣ да ся употребяватъ думы-тъ *народностъ и родолубіе*. Наистинѣ, родолубіе е нѣщо много желателно. Колкото повече то изобилува въ единъ народъ, толкозъ повече той бива честитъ. Паріи-тъ, онеправданія-та, горделивы-тъ постѣпки, самолюбиви-тъ омысли, омразны-тъ касты между чорбаджии-тъ и сиромасы-тъ, и всичко що сочи за съсипваніе-то на единъ народъ

или на нѣкой отъ членове-тъ му, ся прогонва отъ родолубиво-то сърдце.

Родолубецъ-тъ най напрѣдъ *сърдечно желае* благоденствие-то на народъ-тъ си. Таквъзъ чувство той питае особено къмъ оиѣзъ, които сж повече нуждаѣтъ отъ него. Чловѣкъ имащъ таквъзъ сърдце ще ся радува съ радуващи-тъ ся, а ще плаче съ плачущи-тъ си събратія. Туй негово сърдечно желаніе ще го принуди да ся труди *истинно и праведно* за добро-то на народъ-тъ си. Той ще има сношеніе даже и съ най долный-тъ класъ отъ сънародници-тъ си, за да разбира добръ положеніе-то имъ, та да може да имъ помогне. Той прѣзира свои-тъ интересы за да интересува тѣхъ. Туй не ся показва въ слово, но въ дѣло. Ако чловѣкъ е истинно родолубивъ, той като знае че мнозина отъ сънародници-тъ му нѣматъ ни дневнѣ-тъ хранѣ, ще е готовъ да ся отрече отъ златны-тъ кѣстѣцы, отъ елмазены-тъ прѣстеніе, отъ скѣпоцѣнны-тъ дрехы, отъ роскошны-тъ увеселенія и театра и пр. за да улекчи колко-годѣ бѣдствие-то на оиѣзъ, които той казва че обыча. Родолубецъ-тъ ся труди отъ всякъ странѣ — съ слово и съ достоинъ примѣръ — да посочи народу си пъть къмъ съвършенство, като самый-тъ источникъ на благоденствие-то му. Да ли има кой да му познава или не, той слѣдува благодатно-то си дѣло. Родолубецъ-тъ не може да забавя скѣпоцѣнно-то си врѣме въ кахвене-то или въ казино-то съ тавло-играніе, книго-играніе и пр. нито пакъ въ непотрѣбно отпочиваніе, или въ другы бесполезны и

връдители занимаия, защото има висока длъжност да изпълнява, и святи интереси да защитава. Той е *сериозен* човекът. Блядословія, съблзнителни постановки, празни и лъжки бесѣды върхъ нѣща, които народътъ има за святи, не ся съгледватъ въ родолюбивъ човекътъ. Ако народътъ му е простъ и въ заблужденіе, той ще ся труди съ сериозность и благоразуміе да го просвѣти споредъ силы-тъ си, и го освободи отъ туй заблужденіе, но не съ присмѣхъ и подиграванія, които значатъ голѣмо бесчеловѣчіе, и заслужватъ строго осужденіе.

Родолюбецъ-тъ е *боголюбецъ* човекътъ. Тозь му е важенъ бѣлѣгъ. Ако човекътъ казва народность, народность! а ся отрича отъ Творца си, не му вървай. Ако човекътъ не въздава длъжносто Богу, не е за върваніе че ще ся грижи да ся отаѣлжи народу си. Боголюбіе и родолюбіе сѣ толкозъ свързаны, щото никога не ся раздѣлятъ. Истинный-тъ боголюбецъ непременно ще бѣде и достоенъ родолюбецъ. А отъ онзи родолюбецъ, койго казва въ сърдце-то си, въ думы-тъ си или въ животъ-тъ си *нѣма Богъ*, умный-тъ човекътъ знае че трѣбва много да ся припазва.

Читателю, казвашъ ли че си родолюбецъ? що свидѣтельствува за туй животъ-тъ ти? Знай че има родолюбци на които лиры-тъ, слава-та и пр. сѣ народность. Ако човекътъ не ся отрече отъ всички-тъ тыя, даже и отъ *себе си*, не може той да бѣде достоинъ родолюбецъ. Желай добро-то на народъ-тъ си; труди ся истинно за да му го придобьешъ; отричай ся отъ спокойствіе-то и придобьтъкъ-тъ си, а и отъ самъ себе си. Моли ся Богу за благословеніе-то му върхъ народъ-тъ ти; вѣди му добръ примѣръ и водитель къмъ съвършенство, тогазъ ще имашъ право за любия-тъ таъкъ уважаемъ титлъ — *родолюбецъ*.

БОГОСЛОВСКИ ПОНЯТІЯ.

I.

ПАДЕНИЕ-ТО ЧЕЛОВѢЧЕСКО.

Божіе-то слово ны учи че человекътъ былъ най изрядно-то дѣло Божіе, туренъ въ най блаженно положеніе на земь-тъ, по той съгрѣшилъ, падналъ и станалъ *окаянъ*.

Естество-то заедно съ ученія-та на Божіе-то откровеніе ны увѣдомяватъ че въ всички-тъ земни създания Божии, человекътъ е най прѣвѣсно-то му дѣло. Той е снабденъ съ най голѣмы способности за блаженство и источники-тъ за удовлетвореніе-то му сѣ крайно многочисленны. Сега остава важно-то туй пытаніе. Като человекътъ е най прѣвѣсно-то Божіе създание; като той е толкозъ способенъ за блаженство и има толкозъ источники за удовлетвореніе; той ли е най благополучна-та тварь на земь-тъ? Той ли е най честито-то Божіе създание? Разыскатель-тъ върхъ туй важно прѣдложеніе неволно е принуденъ да каже не, и пакъ не. Но туй не е доволно, защото прѣдъ очн-тъ ни ся отваря още по жалостна истина. Ето пакъ естество-то съгласно съ Божіе-то откровеніе и съ опытность-та на человека, възглашава че, *человекъ-тъ е най окаянна-та тварь на земь-тъ*! Истинно ли е то? Нека начнемъ отъ начало-то до свършкъ-тъ на външній-тъ человекътъ (гѣло-то) и да издиримъ въ кратко истинъ-тъ.

Въ свѣтъ-тъ има много хыляды видове животны, но ни върхъ едно отъ тѣхъ не сѣ струпаны толкозъ тѣлесны злощастія колкото върхъ человека. Отъ люлка-тъ до гробъ-тъ тѣлесны-тъ страданія на человека сѣ безбройны. Колко мнозина ся раждатъ слѣпи, нѣми, хроми, или съ други тѣлесны недостатъцы? Колко мнозина пакъ страдатъ отъ лишеніе на тѣлесны нужности? Колко мнозина ся измѣчватъ отъ тѣлесны болѣсти? Добрѣ е казано че "свѣтъ-тъ е една велика болница, въ който ся измѣчватъ милиони страдалци"! Съ кръвъ-тъ на челоѣческы-ты страданія ся е напила земля-та и съ выкове-тъ на окаянія-та имъ е прѣпълненъ въздухъ-тъ! Прѣгледай человека въ безпомощно-то му младенчество, прѣгледай неволи-тъ му прѣзъ животъ-тъ му, прѣгледай още болѣжитъ и безобразіе-то му въ смъртно-то лѣгло, и ще ся увѣришь че нѣма подобенъ нему злощастенъ. Нека ся обърнемъ и къмъ вѣтрѣшній-тъ человекътъ (душа-та) и ще ся увѣримъ въ сѣщо-то. Доволство е само-то блаженство за человека. Но има ли друга тварь по незадоволна отъ человека? Не. Человекътъ

макаръ и да ся труди толкозь за задово́ство, щото “недава сънь на очи-тъ си и дрѣмъ на клѣначи тѣ си,” пакъ е крайно незадово́ленъ. Писаніе-то казва: “Богъ направи чело́вѣка правъ но тѣ по тѣрсихъ много измышленія” за да ся задово́лять. Екк. 7: 27. Въ всякы-ты дѣянія на чело́вѣцы-тѣ, были тѣ добры или злы, дово́ство е сама-та цѣль. Четыри-тѣ слѣдующи прѣдмети сж въ които дѣри да ся задово́ли падналы-тѣ чело́вѣкъ; Слостолюбіе, Сребролюбіе, Славолюбіе, и Ученолюбіе. Всякы-тѣ другы отгукъ происхожда́тъ. Но може ли да ся задово́ли съ тѣхъ чело́вѣкъ? Испытано е че колкото повече чело́вѣкъ успѣва въ тѣхъ, незадово́ство-то му става по го́лѣмо и неизцѣлимо. Попытайте слостолюбецъ-тъ имащій-тъ за идолъ тѣло-то си и за богъ тѣрбухъ-тъ си, и ще видите че слѣдъ всякы-тѣ пригоды на пльть-тъ, сладострастія-та не насищувать душъ-тъ. Попытайте сребролюбцеъ-тъ, тѣрсящій-тъ съ пары-тъ да напълни сърдечно-то си желаніе, и ще ся научите че даже и въ прѣпълненіе-то на богатство-то му, сърдце-то му пакъ остава праздно. Попытайте Славолюбецъ-тъ, глѣдащій-тъ на славъ-тъ чело́вѣческа като само-то задово́ство, и ще ся удивите че и въ най го́лѣмъ-тъ му сполукъ, незадово́ство-то му е твърдѣ го́лѣмо. Попытайте и ма́дрый-тъ разыскатель на този вѣкъ, и ще ви каже че всякы-тѣ му познанія и издирванія не сж го довели до блаженство. При това и грижи-тѣ, скѣрби-ты, страхо́ве-тѣ, смущенія-та и много-то умственны и душевны болѣсти които върлува́тъ върхъ чело́вѣка доказватъ паденіе-то му.

Нека влѣземъ сега и въ общества-та чело́вѣчески и въ взаимны-тѣ имъ сношенія ще видимъ величинъ-тъ на паденіе-то чело́вѣческо. Ето крѣвопролитія и непрѣстанны борбы на народъ върхъ народъ и царство върхъ царство. Ето разбойничества, кражбы, измами, убійства, нава́тованія и болѣжы въ царства-та, въ общества-та, въ домове-тѣ: Ей и въ самы-тѣ сърдца чело́вѣчески причиняемы братъ брату! Всичко това ясно показва че чело́вѣкъ е паднѣлъ. Естество-то му е станъло растлѣнно, сърдце-то му твърдѣ измамительно, и умъ-тъ му помраченъ, съ едикъ

рѣчь, паденіе и го́лѣмо паденіе. Тази истина е толкозь всемірна, щото и сами-тѣ язычници вдѣхновены отъ неѣ, принасятъ жертвы за умилоственіе, още и високоумны-тѣ безвѣрници доказани отъ силъ-тъ ѣ ся обра́щать съ неразумны мѣмранія противъ съвѣты-тѣ на Създа́тель-тъ си. Но тя прави впечатленіе съ най дѣйствующъ полъж върхъ богобоязливо-то сърдце понеже го увѣдомява че “всякы съгрѣшихъ, и ся лишихъ отъ славъ-тъ Божіѣ, но *опрадаватъ ся даромъ*, чрѣзъ Божіѣ-тъ благодать съ изба́веніе-то Исусъ Христово” Рим. 2; 23.

II.

ПОТРЕ́БНОСТЬ-ТА НИ ОТЪ ЕДНО ОТКРОВЕНІЕ.

Знаемъ че чело́вѣкъ е паднѣлъ и слѣдовательно станѣлъ окаянъ, но нѣма ли срѣдство за попра́ваніе-то и обла́гополучаніе-то му? Има. Какъ прочее може да ся поправи той и да стане благополученъ? Чело́вѣцы-тѣ колко и да сж имали различни мѣннія за това, но всякы въобще досяга́тъ до сжщъ-тъ точкъ. Всякы сж увѣрены че за исполненіе-то на тозъ страшенъ недоста́тъкъ на чело́вѣчество-то, едно небесно откровеніе му е потре́бно. На туй ни сж ясны свидѣтельства разны-тѣ видове рели́гиозны учре́жденія въ всякы-тѣ клонове на чело́вѣчество-то. Естествены-тѣ закони, за́вѣты и свидѣтельства, лѣжащи извѣтрѣ и извѣнь чело́вѣка, подъ име естествена рели́гія щѣхъ му бы съвършенъ пѣтеводителъ кѣмъ добродѣтель-тъ и благоденствіе-то, ако да не бѣ той паднѣлъ, но слѣдъ паденіе-то му, тѣ станахъ съвсѣмъ недоста́точны въ извършваніе-то на тѣзъ безцѣнны службъ. Тазъ естествена рели́гія ся относи кѣмъ свято-то и паднѣло-то състояніе на чело́вѣка, както хранителны-тѣ ястія върхъ здраво-то и болно-то състояніе на стомахъ-тъ на чело́вѣка. Чело́вѣкъ за да може да въздава Творцу си достойно страхопочитаніе и любовь, трѣ́бва да има право понятіе за характеръ-тъ му. Слѣдъ всякы-тѣ издирванія и умо́рнія на язычески-тѣ философы, пакъ понятія-та имъ за Всесилнаго Бога сж были крайно недоста́точны, а въ много случаи грозны и унижителны. И сами-тѣ високоумны безвѣрници на 19-йтъ вѣкъ оставени на своиъ-тъ ма́дрость и познаніе,

по сѣ възможни да отрѣкѣтъ и само-то сѣществованіе на благый-тъ си Творецъ, нежели да му припишѣтъ достойный-тъ му характеръ. Человѣкъ за да може да върви къмъ сѣвършенство, трѣбва да знае цѣль-тъ на животъ-тъ си и начертанный-тъ за него пѣтъ. Но колко мнозина не знаѣтъ даже да ли има цѣль чело-вѣчскій животъ! Но и най точни-тъ изслѣдватели на естество-то безъ свѣтлинѣтъ на откровение-то не сѣ могли да ѣх намѣрятъ. А пѣтъ-тъ къмъ сѣвършенство е былъ най мраченъ за тѣхъ. “Да ядемъ и да пиѣмъ защото утрѣ ще умрѣмъ,” е чувство-то на лѣсиво-то сѣрдце и размышление-то на естественный-тъ умъ. Но чело-вѣчскій животъ има по высокъ и по достойнѣ цѣль отъ цѣль-тъ на скотскій животъ, който едно небесно откровение трѣбва да му покаже. Има и пѣтъ за истинно сѣвършенство въ учения-та на Сына Божія, защото той е самый-тъ пѣтъ и истина и животъ. Человѣкъ търси доволство, и безъ него той е окаянъ, но естество-то сѣ всички-тъ си желяемости не е могло да запълни тѣзи неговѣ жалостнѣ оскѣдностъ.

Писаніе-то казва: “День на день казва слово; и ноцъ на ноцъ изязява знаніе; — по всичкѣ-тъ земѣ излѣзе гласъ тѣ и до краища-та на вселенѣкъ словеса-та иль.” Пс. 19; 24. Истина, всичко-то учение за характеръ-тъ Божій, за чело-вѣческо-то усѣвършенствуваніе и за блаженство-то му пѣлно сѣ нами-ра въ страницы-тъ на естество-то, но сѣ паданіе то на чело-вѣка то е чудно заглушено и унищено. Прочее, за да може чело-вѣкъ да сѣ поправи и за да може да добые изгубено то сѣ блаженство, необходимо му е едно непосредственно откровение отъ Бога, и едно небесно подкрѣпение отъ всеилный-тъ. Богъ самъ трѣбва да му открие характеръ-тъ си и явенъ законъ, по който той трѣбва да управя животъ-тъ си за да сѣ облагополучи. Едно откровение му е по-трѣбно да посочи чело-вѣку новѣ умственнѣ свѣтлинѣ; новы сѣрдечны желанія и удовлетворенія; правѣ наклонность на естество-то му; и достойно упоу-рѣбление на силы-тъ и примушества-та му. Сѣ единъ рѣчь, трѣбува му едно откровение или религія, което да му посочи срѣдства за освобождение отъ вся-

кое възможно злощастіе, и за придобываніе на всяко възможно блаженство. Но има ли въ свѣтъ-тъ таквозъ откровение? Снабдилъ ли е Богъ чело-вѣка сѣ тѣкъ най драгоцѣннѣ потрѣбность? Ей, снабдилъ е; и то по най чудесны усмотрѣнія.
(Слѣдуюа)

СЛОВА ЗА ДѢЦА-ТА.

СЛОВО ТРЕТО.

Блаженни сѣ людие-тъ които познаватъ восклицаніе-то ил трѣбы-тъ.
Псал. 89; 15.

Въ тѣзи думы Божіе-то слово сѣ у-приличава на трѣбѣ и казватъ сѣ бла-жени онѣзи които чуватъ и познаватъ гласъ-тъ на тѣзи трѣбѣ. Но да видимъ да ли разбирате значеніе-то на това. Знаете че староврѣменни-тъ Іудеи има-хъ обычай или законъ че всяко петдесето лѣто бѣше лѣто на освобождение и лѣто на радость. На примѣръ, ако нѣкой Евреинъ бѣ паднѣлъ въ сиромашество и былъ принуденъ да продаде къщѣ-тъ си, нивы-тъ си и лозіе-то си, или самъ себе да продаде като робъ да слугува за дългъ-тъ си, то въ тѣзи годинѣ, сирѣчь, въ петдесетолѣтіе-то, той при-маше назадъ безъ пары имотъ-тъ си и сѣ освобождаваше отъ робство-то.

Щомъ ставаше първый-тъ день на тѣзи годинѣ излѣзвахъ чело-вѣцы вврѣдъ по Іудейскѣ-тъ земѣ сѣ трѣбы като рогове, та вѣстрѣбяхъ и провѣзгласявахъ че ето, настанѣ, радостно-то лѣто на освобождение-то. Тогази като чувахъ чело-вѣцы-тъ тойзи гласъ всякой разбираше що е станѣло, и всякой сѣ вращаше на притяжаніе-то си, робове-тъ сѣ освобождавахъ, дългове-тъ сѣ прощавахъ и всички сѣ радувахъ сѣ единъ общъ радость. Колко радостенъ гласъ бываше тойзи за притѣснени-тъ онѣзи сиромасы.

Рай Божій е наша-та башинія, а ный чрѣзъ грѣхъ-тъ го изгубихмы. Не само че изгубихмы имотъ-тъ си но грѣхъ-тъ ны продаде като робове да робуваме на Сатанѣ. Но свято-то Писаніе ни възвѣ-стява освобождение и ни показва какъ можемъ да избѣгнемъ отъ това робство и да сѣ възвѣрнемъ на Башинъ-тъ си Домъ въ небе-то. За това сѣ казва Бла-говѣстіе-то защото ни донося радостно-то извѣстіе за вѣченъ животъ.

За това говоримъ сега въ слово-то си че е блажено нѣщо да има нѣкой Св. Писаніе. Блажено е по причинѣ на злины-тѣ отъ които ны избавя и блажено е зарадъ добрини-тѣ които ны дава.

Искамъ да ви прѣдложѣ четири вида злины отъ които Св. Писаніе ны избавя, и ще видите че имама причинѣ да казвамы “Блажени сѣ онѣзи които познаватъ радостный-тѣ гласъ.”

1. Първо-то зло отъ което ны избавя Свято-то писаніе е *невѣжество-то*.

Невѣжество-то е за умове-тѣ ни каквото е тъмнина-та за тѣла-та ни. Затмивава ны щото да не можемъ да видимъ онова което е изокколо насъ. Когато грѣе слънце-то ясно, колко е пріятно да гледамы зелены-тѣ полета, дървя-та, горы-тѣ и рѣкы-тѣ. Но ако ся отнемеше отъ насъ слънце-то, можехмы ли да видимъ нѣщо? Нищо не можехмы тогазъ да видимъ, а всичко щѣше да стане черно и тъмно.

Св. Писаніе е за насъ като слънце, или свѣтило да ни свѣти. Дава ни свѣтлинѣ върхъ много нѣща които безъ него бы останѣли въ тъмнинѣ. Толкози смы навикнахти на Св. Писаніе и на блаженѣ-тѣ свѣтлинѣ които отъ него произлѣзва, щото не знаемъ какъ довольно да го оцѣняваме, или какво бы было състояніе-то ни ако бѣхмы лишени отъ него. Ако искамы да знаемъ колко е блажено нѣщо да чуваме радостный-тѣ му гласъ трѣба да прѣгледамы невѣжество-то на онѣзи народы които никога не сѣ чули тойзи гласъ.

Священнопроповѣдници-тѣ, (миссіонери-тѣ) които сѣ ходили по язычески-тѣ народы да имъ проповѣдатъ Евангеліе-то, казватъ че намѣрватъ нѣкои си народи толкози дивы щото въ языкъ-тѣ си нѣматъ думы за душѣ, животъ, небе милость, вѣчностъ и пр. Колко е страшно това невѣжество! А пакъ на свято-то откровеніе Божіе смы задѣлжени за онова което знаемъ за тѣзи прѣдметы.

Индійци-тѣ въ Хиндистанѣ много ся хвалятъ съ ученіе-то си. Тѣ нѣматъ Свято-то Писаніе като наше, но иматъ свои-тѣ стари книги, които ся выкатъ Шастры или Вѣды. Тѣзи книги учатъ, ушѣ, не само вѣрж-тѣ но и землеописаніе-то, исторіѣ-тѣ, астрономіѣ-тѣ и другы науки. Но повече-то отъ онова което ся

пиши въ тѣзи книги е толкозъ безумно щото по добро бы было единъ народъ съвѣстѣ нищо да не знае отъ колко-то да ся учи таквызи смѣшны и безосновны ученія.

Да видимъ за примѣръ какво учатъ тѣзи тѣхни-тѣ священны книги за землеописаніе-то.

Вѣрвамъ че всяко момче или момиче което земе Зорницѣ-тѣ знае нѣщо за видѣ-тѣ и за голѣминѣ-тѣ на земѣ-тѣ колко е вода, и колко е сухо? кои сѣ главны-тѣ рѣкы, планины и пр.

Видѣли смы единѣ картѣ която е направена отъ единъ Индійскый Учитель отъ священны-тѣ книги. На картѣ-тѣ има два кръга, единъ-тѣ прѣдставя свѣтъ-тѣ засвѣленъ отъ человекы и животны. Има шесть длѣгы планины (или Балкани) които ся простиратъ както казвамы ный отъ сѣверъ къмъ югъ, и двѣ по кѣси които ся простиратъ отъ истокъ къмъ западъ. Въ срѣдѣ-тѣ на тойзи кръгъ ся намѣрва чудесна-та планина която ся нарича *Меру*. Тази планина е само отъ злато и многоцѣфны камъніе и е жилище-то на богове-тѣ. Меру има височинѣ 840,000 миля, и което е по чудно два пѣти по широка е отъ горѣ отъ колко-то е отъ долу. Отъ долу е 80,000 миля широка, а отъ горѣ 160,000 миля. Тази планина Меру е средоточіе-то на земѣ-тѣ и има за подпоркы четири другы планины върхъ които стои, и отъ които истичатъ четири рѣкы. На върхъ-тѣ на тѣзи планины има по едно дърво голѣмо и 880,000 мыля високо! Полето около тѣзи планинѣ Меру казватъ да е четири хыляди миліони миля широко. Вънъ отъ това поле, има седмъ моря които о-кружаватъ земѣ-тѣ. Първо-то море е отъ соленѣ водѣ; тогазъ има малко земя, и тогава едно море отъ сладкый-тѣ сокъ на захарскѣ-тѣ трѣстѣ. Пакъ има земя и пакъ едно море отъ вино и така. Четвърте-то море е отъ кравей масло стопено; пето-то отъ пресно млеко, шесто-то отъ кисело млеко (югуртъ), и седмото отъ сладкѣ водѣ!

Какво Землеописаніе! Сжщо-то безуміе ся пише въ онѣзи книги и за слънце-то, лунѣ-тѣ, звѣзды-тѣ и другы нѣща. А пакъ хиндистанци-тѣ ся наричатъ между по просвѣщенны-тѣ язычески народы.

Ако бяхме останали въ невѣжество само за землеописаніе, астрономіѣ и таквызи прѣдметы, безъ Свято-то Слово Бодіе, не щѣше да ни повѣди толкозъ, но невѣжество-то за душевны прѣдметы е по лошо. Безъ това откровеніе не щѣхмы да знаемъ за бѣдѣщый животъ; да ли има Рай Божій или не, и ако има какъ ся стига тамъ. Не щѣше да има слънце да свѣти на души-тѣ ни, и щѣхмы да бѣдемъ въ тъмнинѣ, и така да ходимъ въ животъ-тѣ като слѣпецъ-тѣ който пипа съ ръкъ, и най сѣтне да паднемъ въ тъмнѣ-тѣ пропасть на смъртъ-тѣ безъ да знаемъ кѣдѣ отивамы.

Блажени сѣ които познаватъ радостный-тѣ гласъ на благовѣстіе-то.

(Слѣдува)

ПЪТЕШЕСТВІЕ ВЪТРЕЪ ВЪ КАЩИ.

Отдѣленіе Второ.

(Послѣдованіе отъ брой 7-ий).

Домашна-та котка много обыча милкованіе, но пакъ по привържена става на мѣста отъ колкото на лица, и така когато господарь-тѣ ся примѣтя, много пакти ся случавѣ че котка-та го оставя и ся враща на първо-то си живѣлище.

Котка-та достигнува пълный-тѣ си растъ въ осмнадесетъ мѣсеца, и живѣе само дванадесетъ или петнадесетъ години, но много мѣчно ся убива. Живѣе на всяко мѣсто освѣнъ най студены-тѣ страны, и по върхъ-тѣ на высокы-тѣ планины. Опытали ся пѣтници-тѣ да ги оставятъ на Кордиллерскы планины на единъ высочинѣ 4,000 метры отъ морскѣ-тѣ равнинѣ, но бѣдны-тѣ коткы слѣдъ нѣколко дена умрѣли въ спазмы, вѣроятно по причинѣ на редкость-тѣ на въздухъ-тѣ.

Коткы-тѣ сѣ подложени на различни болѣсти; и по нѣкога побѣсняятъ като кучета, но това става твърдѣ редко. Много обычатъ чистотѣ-тѣ. Кожа-та имъ е всякога лъскава и суха, и влакна-та имъ ся електризира твърдѣ лесно. Нощя студено врѣме, като ѣхъ потрива нѣкой съ ръкъ ще види искры-тѣ отъ електрикѣ, и искусны-тѣ испытатели правятъ така много любопытны физически опыты.

Староврѣмны-тѣ Египтяне имали коткѣ-тѣ въ голѣмъ почетъ, и въ гробницы-тѣ имъ между муміи-тѣ ся намѣр-

ватъ коткы балсамосаны. И сегашни-тѣ Египтяне ѣхъ почигагъ доста много. Въ Каиръ има болница или прибѣжище за коткы-тѣ дѣто ся приматъ болны-тѣ и които нѣматъ господари, и тамъ ся нагледуватъ съ голѣмъ нѣжностъ.

Още много има да ся казува за това животно, но това е доста за сега, и ще испытамы това друго животно на което котка-та е естественный-тѣ врагъ, и то е

ПЛѢХЪ-ТѢ.

Достабѣлѣжително е че ако и да ся споменува честѣ въ староврѣмны-тѣ списанія заради мышкѣ-тѣ, нѣма нигдѣ да газуватъ нѣщо за плѣхъ-тѣ. Може да сѣ мыслили староврѣмны-тѣ, както и сега мыслятъ нѣкои дѣца, че плѣхъ-тѣ е былъ само една остарѣла и много едра мышка, и не сѣ ги имали за особенъ родъ животни; но какъ и да е плѣхъ-тѣ не е былъ познатъ по Европѣ до петій тѣ вѣкъ когато толкози воинства отъ Азіатскы-тѣ народы влѣзли и завоевали Европѣ. Вѣроятно плѣхъ-тѣ е влѣзълъ съ тѣхъ наедно. Въ лѣто 1544 черный-тѣ плѣхъ ся е занесълъ въ хамбаръ тѣ на единъ корабъ въ Южнѣ Америкѣ и отъ тамъ за скоро врѣме ся е наплодилъ толкозъ щѣто сега по-много има тамъ колко-то въ Европѣ. Толкози скоро ся умножаватъ щѣто отъ единъ двоуцѣ само въ растояніе на двѣ-годиниы може да стане до осмь стотинѣ плѣхове.

Въ прѣминѣло-то столѣтіе до толкозъ бѣхъ ся умножили въ нѣкои мѣста въ Европѣ, и толкози щетѣ причинявали на жители-тѣ щѣто челоуѣцы-тѣ ги гледали като язвѣ отъ Бога за наказаніе: и католишка-та църква е поставила особенъ единъ день на постеніе, въ надеждѣ за отмахнуваніе-то на това наказаніе. Автунскый-тѣ Митрополитъ (въ Франціѣ) обнародвалъ единъ анатимѣ противъ плѣкове-тѣ, но афоресваніе-то нѣмало нѣкое голѣмо дѣйствіе върхъ тѣхъ.

(Слѣдува)

— Не придумувай другы-тѣ, защото ще дойде врѣме и тебе да придумуватъ; ако укорявашъ другы-тѣ и тебе ще укоряватъ, сирѣчь, ако копаешъ гробъ за другыго ще дойде врѣме дѣто самъ си ще паднешъ въ него безъ да ся усѣтишь.

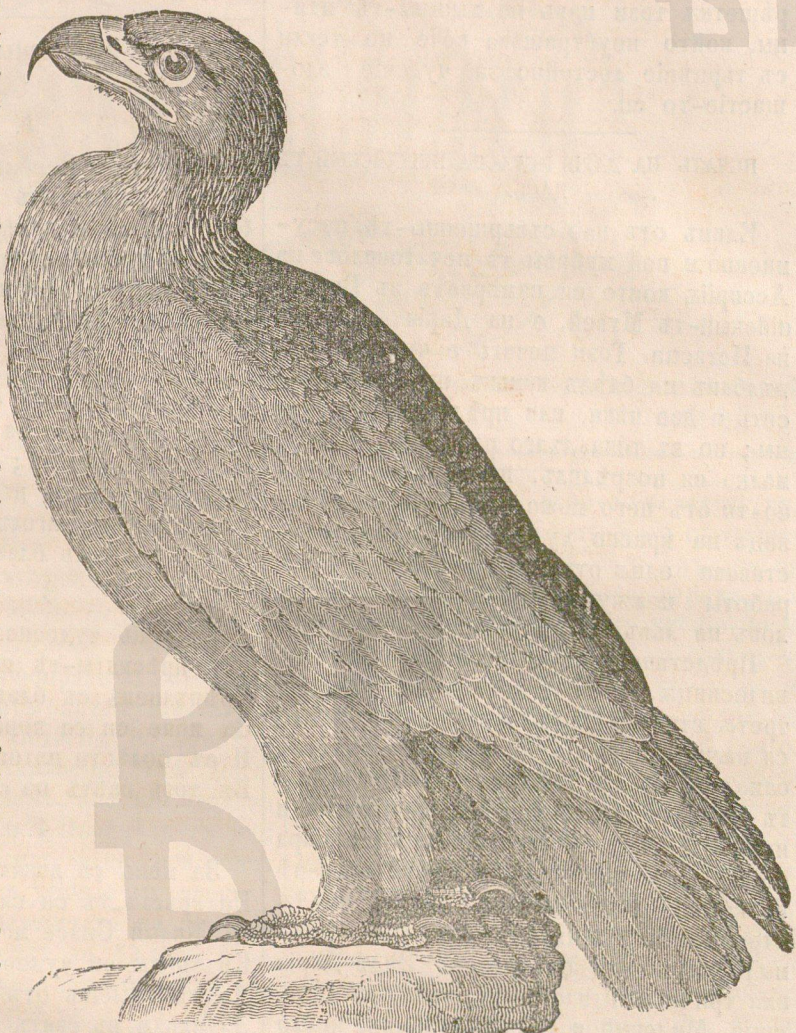
КОНДОРЪ.

Така ся выка една птица която заради прѣвѣсходнѣ-тѣ си величинѣ и дѣрзость непогрѣшно може да ся нарече царя на всички-тѣ хищны птицы. Тази птица ся на-мѣрва по всѣкый-тѣ редѣ на планинѣ-тѣ Андій въ Америкѣ и стои най много оса-менена надъ облацы-тѣ, и слази по поле-та-та само кога иска да грабне овцѣ, или теле, или нѣкое дѣте отъ дивяцы-тѣ въ А-мерикѣ.

Тѣло-то на Кон-доръ-тѣ е дълго отъ лакеть и половинѣ до два и половинѣ, а крыла-та му кога сѣ раскрылены, за-минува петь лакти. Прочутый-тѣ пѣте-шественникъ Умвол-дѣ увѣрява че пера-та му сѣ толкозѣ гѣ-сты, щото всички-тѣ ядра отъ пушкѣ що хвърлятъ вързѣ тѣхъ не само не ги про-низвать, но и отска-чатъ отъ тѣхъ сѣ еднѣ чуднѣ бѣрзотѣ.

Кондоръ-тѣ търпи твърдѣ много въ гладъ: свѣдочи ся отъ жители-тѣ на Шилѣ че като го хванѣтъ може да трае гладенъ тридесетъ дни!!

Но като е невъзможно да ся хване съ оружје тази птица, какъ ѣх хващатъ жители-тѣ на онѣзѣ страны и виждатъ че наистинѣ живѣе тридесетъ дни не гла-денъ вѣроятно че могатъ да рекѣтъ то-ва мнозина отъ малкы-тѣ читатели. Далѣ нѣма срѣдство да ся хване и съ другъ начинъ? Богъ е далъ на чловѣка умъ, на който чрѣзъ добро употрѣбленіе да може чловѣкъ да ся ползува, и за това длѣжностъ е на всякого чловѣка да о-бучава умъ-тѣ си всякога, и никакъ да го не оставя да ся прѣдава на грѣхъ, който грѣхъ не само го прави лошъ, но и Всесилнаго и Всемудраго Бога огорча-

ва, който му е даровалъ този умъ. Тази прочее умственѣ силѣ съ ползѣ като употрѣбили чловѣца-тѣ, измыслили слѣ-дующій-тѣ начинъ за улавяніе-то на Кондоръ-тѣ.

Като знаѣтъ че той ся наслаждава отъ испареніе-то което става отъ мършы-тѣ на мъртвы животны увунели ся, хвър-лятъ на нѣкоѣ долини, оградени отъ вредѣ съ высокы плетища, много вуне-щы мършы, зловоніе-го на които го при-влича тутакси. Но понеже е твърдѣ мно-го ядливъ, яде толкозѣ много щото по-слѣ неможе да лигне. Тогазъ излизатъ чловѣци-тѣ изъ скриницѣ-тѣ си и, като го гонятъ доволно врѣме, хва-щатъ го съ примкѣ.

Колкото отъ малкы-тѣ читатели ста-натъ благополучни нѣкога и отидѣтъ въ Парижъ, нека видятъ прочутѣ-тѣ бота-

чекъ градинъ, и тамъ ще видятъ въ рѣшеткѣ този царь на хыщны-тъ птицы, който неустрашава вече но тегли съ търпѣніе достойно за чуденіе злощастіе-то си.

ПЕЧАТЬ НА ДАРІЯ ИСТАСПА ПЕРСІЙСКИЙ-ТЪ ЦАРЬ.

Единъ отъ най съвършенны-тъ, несумненно и най хубавы-тъ печатовалове на Ассирійскы които ся намѣрватъ въ Врѣтанийскый-тъ Музей, е на Дарія сынъ-тъ на Истаспа. Този печать е чудесно издѣланъ на блѣдъ камъкъ, прѣди двадесетъ и два вѣка, или прѣди 2,200 години; но въ това дълго растояніе толкозъ малко ся поврѣдилъ, щото и напечатано-то отъ него може да ся нарече образецъ на красно художество. Той прѣдставява единъ отъ най обыкновенны-тъ работы межжу Ассирійцы-тъ сирѣчь лвъ на лвъ.

Прѣдставява Дарія стоящъ правъ на колесницѣ-тъ си и готовъ да устрѣли третъ стрелъ върхъ единъ лвъ, който ся мѣчи напраздно да нападне противъ самодържець-тъ. Подъ нозѣ-тъ на конь-тъ ся види другъ лвъ распростренъ и идѣхва; надъ колесницѣ-тъ на царя богъ Ваалъ раскрылъ покровителны-тъ си крыла, а отъ единъ-тъ и другъ-тъ странъ има двѣ дървета финиковы (формы) натегнали отъ плодъ. Задъ Дарія има три реда кличовидны буквы, на Персскый, Мидскый и Сирскый языкъ, които ся тълкуватъ, — “Азъ съмъ царь Дарій.” Начертанія-та особно на животны-тъ сж живописаны по особенъ достовѣрный начинъ на Ассирійско-то художество, и показватъ до двесъ голѣмъ тѣнкотъ и точность.

Отъ стараніе-то, съ което сж вардени царскы-тъ печати на Истокъ и отъ добро-то състояніе на скъпоцѣнный-тъ този камъкъ, лесно може да заключи нѣкой, че този е былъ печать-тъ, съ който сж запечатали камъкъ-тъ който турили върху устіе-то на ровъ-тъ, дѣто бѣхъ хвърлили Даниила (Дан. 6, 17.) и който тогазъ, както днесъ, но съ разны начинны, свидѣтелствувалъ е истинъ-тъ на силъ-тъ, и Промышленіе-то на Вѣчнаго Бога.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ЛЮБЕЗНЫЙ СПАСЬ.

1.

О, Иисусе, Всеблагый!
За теб' ждиувамъ выжгы
Отъ срдце и душѣ.
За теб' когато смыслѣ азъ
Съсѣ радость бывамъ пълнъ тогазъ
Въ тѣхъ тѣннѣ хыжияхъ.

2.

Азъ тебѣ много съгрѣшихъ,
Отъ всяко благо ся лишихъ,
И станахъ окаянъ;
Но ты мя чудно възлюби,
Спасеніе ми приготи
И тѣи станахъ блаженъ.

3.

За менъ чудесно ты слѣзна
Отъ прѣсвѣты-тъ небеса
Прѣпльненъ съ благости;
За мене си ся породилъ
И съ болѣсти натоварилъ
Въ тозъ свѣтъ на суеты.

4.

За менъ си всичко жертвовалъ
На кръсть-тъ си ся приковалъ,
О, Милый Спасе мой!
Крѣвь-тъ си чудно ты проля
Да мя омыешь отъ грѣха
Да влѣзъ въ свѣтъ покой.

5.

Туй всичко даромъ ты стори,
Спасителю и Господи,
За мое-то добро.
Прѣславна дѣло извърши,
Отъ вѣчнѣ смърть мя искупи,
Отъ тѣгло Адово.

6.

О, Прѣлюбезный Спасе мой!
Желаѣ азъ да бѣдѣ твой
И ты мой за всегда.
На тебе всичко да прѣдамъ
И себе да пожървувамъ
За волѣ-тъ твоѣхъ.

Ив. А. Т.

Въ печатницѣ-тъ на А. Микаіла
у Джамлъ-ханъ.